

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 listopada 2019 roku Zakład (...) I Oddział w Ł. odmówił D. R. prawa do świadczenia uzupełniającego. W uzasadnieniu wskazano, że orzeczeniem wydanym w dniu 21 listopada 2019 roku Komisja Lekarska orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(decyzja – k. 9-9 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji wniósł D. R. zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do świadczenia uzupełniającego, zwolnienie od kosztów sądowych w całości oraz przyznanie pełnomocnika z urzędu. W ocenie skarżącego schorzenia zdrowotne, na które cierpi (schizofrenia, depresja) mają charakter przewlekły, nieodwracalny i postępujący. Przyczyniają się do pogłębienia niepełnosprawności wnioskodawcy, a w konsekwencji pozbawiają go zdolności do samodzielnej egzystencji.

(odwołanie – k. 3-5)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 6-6 verte)

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2021 roku tutejszy sąd ustanowił dla wnioskodawcy pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

(postanowienie – k. 36)

W piśmie z dnia 9 marca 2021 roku pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego z urzędu, oświadczając że udzielona pomoc prawna nie została opłacona ani w całości, ani w części.

(pismo – k. 56)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. R. urodził się w dniu (...).

(okoliczność bezsporna)

W dniu 10 września 2019 roku wnioskodawca złożył do ZUS wniosek o świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

(wniosek – k. 1-4 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Orzeczeniem Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 28 października 2019 ustalono, że skarżący nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Badaniem lekarskim rozpoznano: zaburzenia schizotypowe, zaburzenia obsesyjno – kompulsywne.

(orzeczenie – k. 7-7 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinii lekarska – k. 33-34 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej)

W dniu 30 października 2019 roku wnioskodawca złożył sprzeciw od w/w orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS.

(sprzeciw – k. 35-36 załączonej do sprawy dokumentacji orzeczniczo - lekarskiej)

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 listopada 2019 roku ustalono, że skarżący nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji. Badaniem lekarskim rozpoznano: schizofrenię paranoidalną.

(orzeczenie – k. 8-8 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego, opinia lekarska – k. 42-43 załączonej do sprawy dokumentacji orzecznico - lekarskiej)

Z punktu widzenia psychiatrycznego u skarżącego stwierdzono schizofrenię paranoidalną. Wnioskodawca ma 39 lat, ma wykształcenie średnie oraz policealne informatyczne. Aktualnie nie pracuje, ma orzeczoną rentę socjalną do 2021 roku. Z dokumentacji medycznej wynika, że ubezpieczony leczony psychiatrycznie w trakcie nauki w szkole średniej z powodu zaburzeń lękowo-depresyjnych ambulatoryjnie oraz był pod opieką Poradni P.-Psychologicznej. Skarżący był również hospitalizowany psychiatrycznie kilkakrotnie. Pierwszy raz w 2000 roku z rozpoznaniem reakcja sytuacyjna. Później z rozpoznaniem zaburzenia schizotypowe, a od 2019 roku rozpoznano schizofrenię. Ostatni pobyt w szpitalu od 31.08 - 15.10 2020 r. Pogorszenia stanu psychicznego wymagające hospitalizacji związane z odstawieniem leków i konfliktami z matką.

Ze względu na występujące objawy schizofreniczne, konieczność długotrwałego leczenia farmakologicznego wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy.

Analiza dokumentacji medycznej, wywiadu od badanego, od matki nie wskazuje na niezdolność do samodzielnej egzystencji. Skarżący jest samodzielny w zaspokojeniu podstawowych czynności życiowych. Wnioskodawca samodzielnie przyjmuje posiłki, porusza się czy ubiera się. Jest samodzielny w zachowywaniu higieny osobistej i potrzeb fizjologicznych. Jest też w stanie samodzielnie komunikować się otoczeniem. Wnioskodawca nie wymaga pomocy stałej tylko okresowej. Zdarza się okresowo, a szczególnie w chwilach pogorszenia stanu psychicznego, iż trzeba wnioskodawcę motywować do realizacji podstawowych potrzeb życiowych do ubrania się, mycia, przyjmowania leków.

W związku z powyższym wnioskodawca jest niezdolny do pracy całkowicie jednakże nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(pisemna podstawowa opinia biegłego z zakresu psychiatrii H. K. k. 31-34, pisemna opinia uzupełniająca – k. 59)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i załączonych do niej aktach rentowych oraz dokumentacji orzecznico - lekarskiej, na podstawie opinii biegłego właściwego z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy tj. z zakresu psychiatrii.

Warto zauważyć, iż dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter, a mianowicie w myśl art. 278 § 1 k.p.c. korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Takich wiadomości, to jest specjalistycznej wiedzy medycznej wymaga opis rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia, związanych z nimi dolegliwości stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku.

Sąd, oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w pełni uznał wartość dowodową opinii powołanego w sprawie biegłego. W ocenie Sądu złożona do sprawy opinia nie zawiera żadnych braków i wyjaśnia wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegły wydał opinie po przeprowadzeniu stosownych badań i analizie dostępnej dokumentacji lekarskiej wnioskodawcy, w tym w oparciu o informacje uzyskane w toku rozmowy z matką skarżącego. Biegły określił schorzenie występujące u ubezpieczonego oraz ocenił jego znaczenie przez pryzmat jego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Zdaniem Sądu, opinia biegłego jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym jej przedmiot, a wynikające z niej wnioski są logiczne i prawidłowo uzasadnione. W uznaniu Sądu pełnomocnik wnioskodawcy nie przedstawił żadnych zasadnych argumentów w celu skutecznego podważenia wydanej w sprawie opinii. Dlatego też Sąd nie odmówił tej opinii wiarygodności i mocy dowodowej.

W ocenie Sądu, wbrew zapatrywaniom pełnomocnika wnioskodawcy, brak jest podstaw by kwestionować opinię biegłego z zakresu psychiatrii. Warto ponownie podkreślić, że powołany w sprawie biegły odpowiedział na zastrzeżenia pełnomocnika odwołującej opisując w konkluzji stan zdrowia wnioskodawcy w kontekście oceny jego zdolności do samodzielnej egzystencji, konieczności stałej lub długotrwałej opieki oraz pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych jednocześnie odnosząc się do zarzutów uzasadnił ich bezzasadność.

W tym kontekście odnośnie podnoszonego przez pełnomocnika wnioskodawcy, w piśmie z dnia 9 marca 2021 roku, wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego psychologa warto zauważyć, że taka opinia ma charakter jedynie pomocniczy i sama w sobie nie może stanowić podstawy oceny zdolności do samodzielnej egzystencji. Ocenę zdolności do samodzielnej egzystencji może jedynie biegły lekarz, którym nie jest psycholog. Opinia psychologa ma walor pomocniczy dla opinii psychiatrycznej i najczęściej dopuszczana jest na wniosek tego właśnie biegłego. W niniejszej sprawie biegła nie wskazała na potrzebę takiego wsparcia.

Natomiast jeżeli chodzi o dopuszczenie i przeprowadzenie przez sąd dowodu z karty informacyjnej leczenia szpitalnego z 2021 roku złożonej przez pełnomocnika skarżącego na rozprawie w dniu 27 lipca 2021 roku, to istotny dla sądu w tym względzie jest stan sprawy mający miejsce na datę wydania zaskarżonej decyzji przez ZUS (27 listopada 2019 roku). Zatem jeżeli doszło do pogorszenia się stanu zdrowia skarżącego, ma on prawo do złożenia kolejnego wniosku świadczenie uzupełniające dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Jednocześnie sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o przesłuchanie w charakterze świadka matki skarżącego na podstawie art. 235² § 1 pkt. 3 k.p.c. jako nieprzydatny do wykazania danego faktu, ocena stanu zdrowia wymaga wiadomości specjalnych a zatem konieczna jest w tym zakresie opinia biegłego. Zeznania strony czy świadka dotyczyć mogą jedynie faktów a nie ich oceny.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 1 ust. 3 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji z dnia 31 lipca 2019 r. (Dz.U.2020.1936 t.j.) świadczenie uzupełniające przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W myśl art. 2 ust. 1 i 2 w/w ustawy świadczenie uzupełniające przysługuje osobom, które ukończyły 18 lat i których niezdolność do samodzielnej egzystencji została stwierdzona orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji albo orzeczeniem o niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym i niezdolności do samodzielnej egzystencji, albo orzeczeniem o całkowitej niezdolności do służby i niezdolności do samodzielnej egzystencji, zwanym dalej „osobami uprawnionymi”.

Świadczenie uzupełniające przysługuje osobom uprawnionym, które nie posiadają prawa do świadczeń pieniężnych finansowanych ze środków publicznych albo suma tych świadczeń o charakterze innym niż jednorazowe, wraz z kwotą wypłacaną przez zagraniczne instytucje właściwe do spraw emerytalno-rentowych, z wyłączeniem renty rodzinnej przyznanej w okolicznościach, o których mowa w art. 68 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2021 r. poz.291), zasiłku pielęgnacyjnego oraz innych dodatków

i świadczeń wypłacanych wraz z tymi świadczeniami na podstawie odrębnych przepisów przed dokonaniem odliczeń, potrąceń i zmniejszeń, nie przekracza kwoty 1750 zł miesięcznie.

W myśl art. 4 ust. 1-3 w/w ustawy, świadczenie uzupełniające przysługuje osobie uprawnionej w wysokości nie wyższej niż 500 zł miesięcznie, przy czym łączna kwota świadczenia uzupełniającego i świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, nie może przekroczyć 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2. W razie przyznania, ustania lub ponownego obliczenia wysokości świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, świadczenie uzupełniające podlega ponownemu obliczeniu z urzędu, w taki sposób, aby łączna kwota świadczeń, o których mowa w art. 2 ust. 2, wraz ze świadczeniem uzupełniającym, nie przekroczyła kwoty 1750 zł miesięcznie, z zastrzeżeniem wyłączeń, o których mowa w art. 2 ust. 2. Świadczenie uzupełniające nie przysługuje osobie uprawnionej, która jest tymczasowo aresztowana lub odbywa karę pozbawienia wolności, z wyjątkiem osoby uprawnionej, która odbywa karę pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność, czy istniejące u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu powoduje konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

W przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji - art. 13 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2021 r. poz. 291 t.j.) stosowany na podstawie art. 7 ustawy o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji.

Pojęcie niezdolności do samodzielnej egzystencji ma przy tym szeroki zakres i obejmuje opiekę i pomoc w załatwieniu elementarnych spraw życia codziennego. Jednak sam fakt, że osoba doznaje pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego czy też, że potrzebuje pomocy innych osób nie może przesądzać o uznaniu jej za niezdolną do samodzielnej egzystencji (III AUa 62/17 - wyrok SA Lublin z dnia 30-08-2017). Do czynności zabezpieczających samodzielną egzystencję nie należą wyłącznie czynności tzw. samoobsługi jak mycie się, ubieranie, samodzielne jedzenie. Niezdolna do samodzielnej egzystencji jest zarówno osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej opieki innej osoby, jak i osoba, która ze względu na naruszenie sprawności organizmu wymaga stałej lub długotrwałej pomocy innej osoby. W ramach zakresu pojęcia "niezdolności do samodzielnej egzystencji" należy odróżnić opiekę, oznaczającą pielęgnację (czyli zapewnienie ubezpieczonemu możliwości poruszania się, odżywiania, zaspokajania potrzeb fizjologicznych, utrzymywania higieny osobistej itp.) od pomocy w załatwianiu elementarnych spraw życia codziennego, takich jak robienie zakupów, uiszczanie opłat, składanie wizyt u lekarza; wszystkie powyższe czynniki łącznie wyczerpują treść terminu "niezdolność do samodzielnej egzystencji". (III AUa 322/12 - wyrok SA Katowice z dnia 07-11-2012 III AUa 269/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 31-01-2019, III AUa 872/16 - wyrok SA Szczecin z dnia 19-10-2017). Jeżeli stan zdrowia ubezpieczonego nie powoduje konieczności zapewnienia mu stałej ani długotrwałej opieki i pomocy innej osoby, by mogły zostać zaspokojone jego elementarne potrzeby życia codziennego i nie zostało wykazane, aby nie radził sobie z obowiązkami domowymi, sama okoliczność, że w związku z występującymi u ubezpieczonego schorzeniami doznaje on pewnych utrudnień w realizacji potrzeb życia codziennego, a czasem też potrzebuje pomocy innych osób, nie może uzasadniać uznania go za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji (por. odpowiednio III AUa 615/12 - wyrok SA Szczecin z dnia 19-12-2012).

W myśl ogólnych zasad postępowania cywilnego na wnioskodawcy spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie odwołania. Pewne odstępstwa od wskazanych reguł ciężaru dowodu zawierają przepisy kodeksu postępowania cywilnego, które określają fakty (okoliczności faktyczne) nie wymagające udowodnienia w przepisach art. 227 k.p.c., 228 k.p.c., 229 k.p.c., 230 k.p.c., 231 k.p.c., 234 k.p.c.

Także z treści art. 232 k.p.c. wynika, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższego nie zmienia możliwość prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego z urzędu.

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd uznał, iż ustalenia dokonane w toku postępowania sądowego nie uzasadniają zmiany zaskarżonej decyzji. Przeprowadzone postępowanie wykazało bowiem, że wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji. Wynika to w sposób jednoznaczny z opinii biegłego z zakresu psychiatrii, a zatem dotyczącej specjalizacji lekarskiej odpowiadającej charakterowi schorzeń występujących u skarżącego, potwierdzając tym samym zasadność orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS i w konsekwencji prawidłowość zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Stosownie do treści opinii biegłego z zakresu psychiatrii uznać należy, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy jednakże nie jest on niezdolny do samodzielnej egzystencji. Odwołujący jest samodzielny w zaspokojeniu podstawowych czynności życiowych, samodzielnie przyjmuje posiłki, porusza się czy ubiera się. Jest samodzielny w zachowywaniu higieny osobistej i potrzeb fizjologicznych. Jest też w stanie samodzielnie komunikować się otoczeniem. Wnioskodawca nie wymaga pomocy stałej tylko okresowej. Zdarza się okresowo, a szczególnie w chwilach pogorszenia stanu psychicznego, iż wymaga motywowania do realizacji podstawowych potrzeb życiowych takich jak: ubranie się, mycie, przyjmowanie leków.

Podkreślić należy, że przy ocenie opinii biegłego lekarza Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłego jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak postanowienie SN z 27 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Zauważyć należy, iż dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłego wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Podkreślić należy również, iż dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430).

Wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie zgłosił żadnych przekonywujących wniosków dowodowych na poparcie swojego stanowiska, nie podważył merytorycznej poprawności wniosków powołanego w sprawie opinii biegłego w zakresie oceny jego zdolności do samodzielnej egzystencji, a tym samym nie uczynił zadość wymogom określonym w art. 6 k.c., zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W konsekwencji żądanie odwołania zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania wnioskodawcy prawa do świadczenia uzupełniającego dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji nie mogło zostać zaakceptowane.

Wnioskodawca stosownie do przywołanej opinii biegłego sądowego z zakresu chorób psychiatrii nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki osób trzecich w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, w związku z powyższym nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W tym stanie rzeczy odwołanie wnioskodawcy, jako niezasadne podlegało oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. – punkt 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd przyznał ze Skarbu Państwa kasy Sądu Okręgowego w Łodzi adwokat A. G. kwotę 110,70 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. o adwokaturze (Dz.U.2020.0.1651 t.j.), koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa albo jednostka samorządu terytorialnego, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika Sąd ustalił stosownie do treści § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.0.18 t.j.). Wartość przyznanego wynagrodzenia zwiększono zaś o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług (§ 4 ust.3).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy (PI).

6 IX 2021 roku.